

Postanowienie z dnia 2 grudnia 1999 r.

III RN 107/99

Rozstrzygnięcie podejmowane przez właściwy organ administracji publicznej na podstawie art. 27 ust. 1 w związku z art. 26 ustawy z dnia 3 kwietnia 1993 r. o badaniach i certyfikacji (Dz.U. Nr 55, poz. 250 ze zm.) ma znamiona prawne decyzji administracyjnej i podlega kognicji Naczelnego Sądu Administracyjnego na podstawie art. 16 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 11 maja 1995 r. o Naczelnym Sądzie Administracyjnym (Dz.U. Nr 74, poz. 368 ze zm.).

Przewodniczący: SSN Andrzej Wasilewski (sprawozdawca), Sędziowie SN: Jerzy Kwaśniewski, Andrzej Wróbel.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 2 grudnia 1999 r. sprawy ze skargi Spółdzielni Pracy Produkcyjno-Usługowej „Ż.” w M.P. na pismo Państwowej Inspekcji Handlowej – Wojewódzki Inspektorat w B.P. [...] z dnia 10 listopada 1998 r. w przedmiocie nałożenia obowiązku odprowadzenia do budżetu Państwa kwoty 340.010,54 zł, na skutek rewizji nadzwyczajnej Rzecznika Praw Obywatelskich [...] na postanowienie Naczelnego Sądu Administracyjnego-Ośrodka Zamiejscowego w Lublinie z dnia 30 grudnia 1998 r. [...]

p o s t a n o w i ł:

u c h y l i ć zaskarżone postanowienie i przekazać sprawę Naczelnemu Sądowi Administracyjnemu-Ośrodkowi Zamiejscowemu w Lublinie do ponownego rozpoznania.

U z a s a d n i e

Państwowa Inspekcja Handlowa - Wojewódzki Inspektorat w B.P., po przeprowadzeniu kontroli w Spółdzielni Pracy Usługowo-Produkcyjnej „Ż.” w M.P., pismem z dnia 10 listopada 1998 r. poinformowała kontrolowaną Spółdzielnię, że z mocy art. 13 ust. 1, art. 17 i art. 26 ust. 1 ustawy z dnia 3 kwietnia 1993 r. o bada-

niach i certyfikacji (Dz.U. Nr 55, poz. 250 ze zm. - powoływanej nadal jako: ustawa o badaniach i certyfikacji) jest ona obowiązana zaniechać wprowadzania do sprzedaży wyrobów nie posiadających certyfikatu na tzw. znak bezpieczeństwa, a także ma obowiązek odprowadzić do budżetu kwotę 340.010,54 zł, czyli 100% sumy uzyskanej ze sprzedaży wyrobów bez wymaganego certyfikatu. Skargę Spółdzielni na powyższe pismo, która wniesiona została w dniu 4 grudnia 1998 r., Naczelny Sąd Administracyjny odrzucił postanowieniem z dnia 30 grudnia 1998 r. [...], w uzasadnieniu którego Sąd stwierdził, że: „Zaskarżone pismo nie jest aktem administracyjnym, o którym stanowi art. 16 ust. 1 pkt 1-4 ustawy z dnia 11 maja 1995 r. o Naczelnym Sądzie Administracyjnym (Dz.U. Nr 74, poz. 368 ze zm.) i przez to skarga na nie jest niedopuszczalna (...)”.

Rzecznik Praw Obywatelskich pismem z dnia 2 lipca 1999 r. [...] wniósł rewizję nadzwyczajną od powyższego postanowienia Naczelnego Sądu Administracyjnego - Ośrodka Zamiejscowego w Lublinie z dnia 30 grudnia 1998 r. [...], zarzucając mu rażące naruszenie prawa przez błędną wykładnię i nieprawidłowe zastosowanie art. 16 ust. 1 - ust. 4 ustawy z dnia 11 maja 1995 r. o Naczelnym Sądzie Administracyjnym (Dz.U. Nr 74, poz. 368 ze zm. - powoływanej nadal jako: ustawa o NSA) w związku z art. 26 ust. 1 ustawy o badaniach i certyfikacji, a w konsekwencji wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia oraz przekazanie sprawy Naczelnemu Sądowi Administracyjnemu-Ośrodkowi Zamiejscowemu w Lublinie do ponownego rozpoznania. W uzasadnieniu rewizji nadzwyczajnej podniesiono w szczególności, że stosownie do dyspozycji art. 16 ust. 1 pkt 4 ustawy o NSA kontrola sądownoadministracyjna obejmuje także inne akty lub czynności z zakresu administracji publicznej, które nie zostały wymienione w art. 16 ust. 1 pkt 1 - pkt 3, a dotyczą przyznania, stwierdzenia albo uznania uprawnienia lub obowiązku wynikającego z przepisów prawa. Znamiona takie spełnia zaskarżone „pismo”, skoro wynika to z jego treści, która wskazuje jednoznacznie, że w wyniku ustaleń dokonanych w toku kontroli przeprowadzonej w skarżącej Spółdzielni, organ kontrolujący stwierdził uchybienia, które jego zdaniem uzasadniały wyegzekwowanie obowiązku zapłaty przez skarżącą na rzecz budżetu państwa ściśle określonej kwoty pieniężnej (art. 27 w związku z art. 26 ustawy o badaniach i certyfikacji). W rewizji nadzwyczajnej wyrażony został przy tym pogląd prawny, że zaskarżone pismo Wojewódzkiego Inspektoratu PIH w B.P. nie tylko podlega kognicji Naczelnego Sądu Administracyjnego na podstawie art. 16 ust. 1 pkt 4 ustawy o NSA, ale nawet posiada znamiona prawne decyzji administra-

cyjnej i z tej przyczyny podlegało zaskarżeniu na podstawie art. 16 ust. 1 pkt 1 ustawy o NSA.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Rewizja nadzwyczajna jest zasadna.

Art. 26 ust. 1 i ust. 2 ustawy o badaniach i certyfikacji stanowi, że przedsiębiorca, który wprowadził do obrotu wyroby podlegające oznaczeniu znakiem bezpieczeństwa, naruszył swoje obowiązki w tym zakresie lub który wykonał usługę nie posiadając wymaganego certyfikatu, obowiązany jest wpłacić do budżetu państwa kwotę odpowiadającą 100% sumy uzyskanej ze sprzedaży zakwestionowanych wyrobów lub usług. Przy czym kompetencje do określenia ilości i wartości wyrobów lub usług, których w konkretnym wypadku uchybienia te dotyczą, posiada właściwy organ kontroli upoważniony do kontrolowania w tym zakresie przedsiębiorców (art. 27 ust. 1 ustawy o badaniach i certyfikacji), czyli Główny Inspektor Inspekcji Handlowej oraz wojewoda, działający w tym zakresie przy pomocy wojewódzkiego inspektora inspekcji handlowej (art. 2 ust. 1 w związku z art. 1 ustawy z dnia 25 lutego 1958 r. o Inspekcji Handlowej – jednolity tekst: Dz.U. z 1969 r. Nr 26, poz.206 ze zm.). Wynika stąd, że właściwe organy w każdym wypadku obowiązane są wskazać przedsiębiorcę zobowiązanego do dokonania wpłaty do budżetu państwa na podstawie art. 26 ustawy o badaniach i certyfikacji oraz określić ilość i wartość wyrobów, których obowiązek ten dotyczy, a tym samym obowiązane są określić wysokość kwoty pieniężnej, jaka powinna być z tego tytułu wpłacona przez przedsiębiorcę do budżetu państwa. Oznacza to, że rozstrzygnięcie podejmowane przez właściwy organ administracji publicznej na podstawie art. 27 ust. 1 w związku z art. 26 ustawy o badaniach i certyfikacji, nie tylko jest aktem z zakresu administracji publicznej, który dotyczy stwierdzenia obowiązku wynikającego z przepisów prawa (art. 16 ust. 1 pkt 4 ustawy o NSA), ale ma znamiona prawnej decyzji administracyjnej i podlega kognicji Naczelnego Sądu Administracyjnego na podstawie art. 16 ust. 1 pkt 1 ustawy o NSA. W tej sytuacji trafny okazał się zarzut rewizji nadzwyczajnej, że zaskarżone postanowienie Naczelnego Sądu Administracyjnego rażąco naruszyło art. 16 ust. 1 pkt 1 i pkt 4 ustawy o NSA.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy na podstawie art. 236 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz.U. Nr 78, poz.

483) oraz art. 393¹³ §1 KPC w związku z art. 10 ustawy z dnia 1 marca 1996 r. o zmianie Kodeksu postępowania cywilnego, rozporządzeń Prezydenta Rzeczypospolitej - Prawo upadłościowe i Prawo o postępowaniu układowym, Kodeksu postępowania administracyjnego, ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 43, poz. 189 ze zm.) orzekł jak w sentencji.

=====